

เพชรสีเพลิง

บทที่ 3

บ้านตึกปลูกใหม่หลังเล็กแทบไม่มีบริเวณ ถูกกันเป็นสัดส่วนจากเพื่อนบ้าน พอจอดรถคันเก่าเข้ามาจอดก็แทบไม่เหลือที่ทางให้ทำอย่างอื่น

สหส์ได้ยินเสียงถกเถียงกันดังแว่วมาจากข้างในบ้านตั้งแต่ลงจากรถมาเปิดประตูรั้วแล้ว รู้ได้ทันทีว่าเป็นใคร สีหน้าเครียดขริมของเขายังขริมลงไปอีก

เขาจอดรถแล้วกลับไปปิดประตูเหมือนจะถ่วงเวลาให้อารมณ์ตนเย็นลง ภาพของชายหญิงที่เห็นผ่านกระจกหน้าต่างที่ปิดมานานไว้ครึ่งๆบอกให้รู้ว่าคนทั้งสองกำลังทะเลาะกันโดยฝ่ายชายรุกไล่และฝ่ายหญิงกำลังร้องไห้

ผู้ชายคือเพื่อนรัก ส่วนผู้หญิงคือน้องสาวคนเดียวที่เขารักมาก เขาถามตัวเองว่าควรจะไปสอดแทรกหรือเปล่า

หากแล้วเสียงตะเบ็งของผู้ชายกับเสียงกรีดร้องร่ำไห้ของฝ่ายหญิงทำให้ชายหนุ่มต้องหันไปจับลูกบิดประตูดึงให้เปิดออก ฝ่ายชายชะงักเมื่อหันมาเห็น ส่วนฝ่ายหญิงได้แต่หันไปปิดหน้าต่างให้

“ค่อยๆพูดกันซิ เอาแต่เสียงดังใส่กันแล้วจะได้อะไรขึ้นมาอายุชาวบ้านเขาเปล่าๆ” เขาปรามเสียงเคียด

สินทบทักฟันสะกดกลั่นความโกรธ “ถึงเวลานี้จะมานึกอายุชาวบ้านทำไม ยิ่งไงๆ ก็หนีขี้ปากคนอื่นไม่พ้นอยู่แล้ว”

“หนีพ้นซิถ้านายไม่ทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ ปัญหาของสุภักก็คือปัญหาของนาย หรือว่านายไม่รักสุภักพอจะช่วยกันแก้ไข”

“รักหรือ...” น้ำเสียงอีกฝ่ายขมขื่น “นายอย่าเอาคำว่ารักขึ้นมาอ้างหน่อยเลย ถ้ามันมีอยู่จริงทำไมสุภักต้องหลอกเรา สุภักเป็นฝ่ายนอกใจเราเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับนายชิปไตยจนเกิดเรื่องขึ้นมาแล้วจะให้เรารับผิดชอบ”

“สุภักไม่ได้นอกใจพี่ทบ สุภักถูกบังคับต่างหาก” หญิงสาวเถียงด้วยน้ำตานองหน้า

“เฮอะ ถูกบังคับ ใครจะมาบังคับให้เธอถอดเสื้อถอดผ่านอนให้มันย่ำยีได้ถ้าเธอไม่เต็มใจเอง”

“สินทบ..!” สหส์ตวาดอย่างโกรธขณะที่สุภักยกมือปิดหู ส่งเสียงร้องไห้ออกมาอย่างเจ็บปวด

เพื่อนเขาชะงักไปนิดหนึ่ง น้ำเสียงขุ่นข้องร้าวราน

“สหส์ นายกับเราคบกันมานานแล้ว แต่นายอย่ามาบังคับใจเราในเรื่องนี้ จะให้เราเป็นพ่อพระให้ภักแล้วรับเป็นพ่อเด็กในท้องสุภักแบบนี้ ยิ่งไงๆ เราก็อำใจไม่ได้”

“เด็กอาจจะเป็นลูกพี่ทบก็ได้”

อีกฝ่ายเน้นเสียง “อาจจะ... อาจจะเท่านั้นนะ”

สุภักจนปัญญาจะได้เถียงจึงได้แต่ร้องไห้

สหส์ถามว่า “แล้วนายจะเอาอย่างไร”

สินทบทิ่งฮึดฮัดอย่างไม่รู้คำตอบเช่นกัน เขาหันไประบายอารมณ์กับเก้าอี้ด้วยการเตะใส่แรงจนมันกระเด็นไปจากที่ทาง

“โธ่โวย.....”

ชายหนุ่มได้แต่มองคูกรณอย่างไม่รู้หนทางแก้ไข แม้สุภักเป็นน้องสาวที่เขารักเป็นห่วง แต่เขาก็เข้าใจถึงความรู้สึกเจ็บปวดของลูกผู้ชายด้วยกันดี

สินทบทิ่งตัวลงนั่งกุมศีรษะท้าวข้อศอกกับหัวเข่า สายหน้าไปมา พลังส่งเสียงครวญครางอย่างขมขื่น

สหส์พูดว่า

“นายกลับไปก่อนดีกว่า ค่อยๆ คิดแล้วค่อยมาพูดจากัน”

อีกฝ่ายยังมีอาการดังเดิม แต่แล้วก็ลุกขึ้นยืน มองเขาด้วยดวงตาแดงก่ำ “บอกซิว่าถ้าเป็นนาย นายจะทำอย่างไร”

เขาตอบทันที “เราจะอยู่เคียงข้างคนที่เรารัก”

“แต่ที่เราทำใจไม่ได้”

แล้วร่างสันทัดก็ก้าวห่างจากไป สุภักเรียกด้วยน้ำตานองหน้า

“พี่ทบ อย่าทิ้งสุภักไปแบบนี้เลยนะ ได้โปรดเถอะ พี่ทบ”

เสียงอ้อนวอนไม่สามารถหยุดยั้งอีกฝ่าย บานประตูปิดดังปังตามหลังไหล่ที่คู้ค้อมด้วยความโกรธ หญิงสาวถลาจะตามออกไป แต่พี่ชายกลับยึดไว้

“ปล่อยเขาไปก่อนเถอะสุภัก”

สุภักดีใจน รน สหส์ กอดยึดร่างของน้องสาวไว้

“ฟังพี่นะ ขึ้นสุภักตามไปตอนนี้ก็ไม่ทำให้อะไรดีขึ้นนอกจากจะ

ไปทะเลาะกันให้อายชาวบ้านเปล่าๆ ตอนนี้สินทบไม่พึ่งอะไรทั้งนั้น นอกจากโกรธอย่างเดียว เชื่อพี่ซิ ถ้าเขารักเราจริงเขาจะต้องกลับมา แล้วทุกอย่างจะต้องเรียบร้อย”

“ถ้าเขาไม่มาล่ะ” เธอถามพลางสะอื้นรุนแรง ใบหน้าบอบช้ำ

“ถ้าเขาไม่มา... เรากลับไปอยู่บ้านนอกกับแม่ก็ได้”

“ไม่ได้หรอก สุภักกลับมาไม่ได้ แม่คงต้องผิตหวังแน่ๆ”

“ตกลง ไม่กลับก็ไม่กลับ ยังไงก็ได้ทั้งนั้น แต่เชื่อพี่เถอะว่า เราจะต้องหาทางออกกันได้”

สุภักยังร้องไห้เมื่อสองพี่น้องแยกย้ายกันเข้าห้องนอน สหัสอ่อนใจกับเรื่องของตัวเองจนลืมนึกถึงน้องสาวไป เขาคุกรุ่นขุ่นเคืองและขมขื่นที่ปณิสต์ตัดความสัมพันธ์เสียเฉยๆ

...ฉันเป็นลูกพ่อ จะถูกจะผิดยังไงฉันก็ต้องเลือกพ่อ...

...เราแตกต่างกัน เราไม่เหมาะสมกัน...

...ความรักไม่เคยจะยั่งยืน มันเปลี่ยนได้เสมอ...

เขายี้หมอนจนขาดปรี ความรักเมื่อผนวกกับความแค้นช่างมีอำนาจรุนแรงยิ่งนัก

เพราะนอนไม่หลับอยู่เกือบทั้งคืน พอหลับได้ในยามใกล้รุ่ง ชายหนุ่มจึงตื่นสาย เขาแปลกใจที่บ้านเงียบทั้งๆ ที่สุภักเคยตื่นขึ้นหุงหาอาหารทำความสะอาดบ้านแต่เช้าทุกวัน ชายหนุ่มมาเคาะประตูเรียก ไม่มีเสียงตอบ แต่เสียงดินขลุ่ยขลุ่ยและข้าวของตกกระทบพื้นที่ตั้งออกมาทำให้เขาใจหายวูบ กระชากลูกบิดประตูเต็มแรง

“สุภัก! สุภัก!”

เขาทุ้มตัวกระแทกประตูหลายครั้งด้วยทั้งไหล่และเท้า ที่สุดประตูก็เปิดออก ภาพที่เห็นทำให้ต้องร้องลั่นถลาเข้าไปหา สุภักน้ำลายฟูมปากนอนดิ้นอยู่กับพื้น นัยน์ตาเหลือกกลับขึ้นข้างบนจนเห็นตาขาว ตัวอเกร็งกระดูกไม่หยุด

เขาบอกเธอว่าเราจะต้องหาทางออกกันได้ สุภักรอไม่ไหว จึงหาทางออกด้วยตัวเอง.....

ร่างสูงใหญ่ ที่เต็มไปด้วยพลังกำลัง รุดผ่านกลุ่มคนไปถึงหน้าห้องทำงานของนายใหญ่โดยไม่มีใครจะสามารถทัดทานได้ พนักงานที่รู้ข้อบาดหมางพากันแตกตื่น คนที่พยายามจะรั้งเขาไว้ถูกสะบัดจนเสียงหลักซัดเซไปตามๆกัน เลขาอนุการสาวลุกขึ้นยืนหน้าตื่น

“คุณธิปไตยไม่อยู่ค่ะ”

เขาปราดเข้าหาประตูโดยไม่ฟังเสียง พอเห็นว่าติดล็อกก็ถอยห่างแล้วกระแทกเท้าถีบโดยแรงจนมันกระเด็นเปิดออก ธิปไตยที่ยืนหันรีหันขวางอยู่กลางห้องถอยกรูด

ชายหนุ่มระเบิดเสียงด้วยความเคืองแค้น “สุภักอยู่โรงพยาบาล กินยาพิษพยายามจะฆ่าตัวตาย”

เจ้าของห้องหน้าซีด แต่ก็ยังส่งเสียงเกรี้ยว

“แล้วมันเกี่ยวกับฉันยังไง แกไม่มีสิทธิ์จะบุกเข้ามาอย่างนี้ ไปเสียก่อนที่ฉันจะเรียกตำรวจมาลากคอแกไปเข้าตาราง”

“เอาซิ เรียกตำรวจมา แต่ขอให้ผมทำให้คุณรู้สำนึกก่อนว่าคุณจะพูดว่าตัวเองไม่เกี่ยวแล้วรอดตัวไปเฉยๆไม่ได้”

“แกจะเอาอะไรมาบังคับฉัน”

“ความเป็นธรรมซิ”

“ความเป็นธรรมรี” อีกฝ่ายแค้นหัวเราะ หรีตามองชายหนุ่มอย่างเหยียดหยาม “ที่นี้พวกแกตัดสินใจได้แล้วหรือว่าต้องการเท่าไร เอาซิว่ามา ฉันจะจ่ายให้แล้วจะได้จบเรื่องกันเสียที”

“เลวมาก” ชายหนุ่มผลึกแก้อี้ใกล้มือไปกระแทกโต๊ะกระจกตั้งโครม “สมองคุณคิดอย่างอื่นเป็นไหมนอกจากใช้เงินฟาดหัวคนอื่น”

“คนอย่างพวกแกก็ต้องการแค้นนี้ไม่ใช่หรือ ทำเป็นโยกโย้ทำนั่นทำนี่แต่ที่แท้ก็จบที่เงินนั่นแหละ”

“ผมไม่ได้ต้องการเงินของคุณ”

“งั้นบอกซิว่าแกต้องการอะไร”

“ต้องการให้คุณขอมาน้องสาวผม”

“ฝันไปเถอะ”

ร่างสูงขยับเข้าหา ธิปไตยถอยหนี “จับมันไว้” เขาร้องบอกกลุ่มคนที่เพิ่งผ่านประตูเข้ามา

มีคนกระโจนเข้าหาชายหนุ่มทางด้านหลังจนชวดเซไปด้วยกัน ร่างที่แข็งแรงกว่าสลัดอีกฝ่ายกระเด็นไป แต่แล้วก็ถูกชายฉกรรจ์อีกหลายคนกรูเข้าใส่จนล้มลง ครั้นชายหนุ่มจะใช้กำลังรุนแรงก็เห็นว่าคนเหล่านี้ล้วนแต่มีใบหน้าเคยคุ้นซึ่งเคยทำงานมาด้วยกันจึงได้แต่ยังมือไว้ เพราะอย่างนั้นอีกฝ่ายจึงพากันถาโถมเข้าหาอย่างเต็มที่

ชายหนุ่ม ถูกรวบแขนขานอนหอบหายใจอยู่กับพื้น

“ไอ้เล็ก” ธิปไตยเรียกชายหน้าเหลี่ยมร่างสันทัดที่เพิ่งจะปรากฏตัว “สั่งสอนมันเลย”

ชายคนนั้นเดินรีเข้าหาพร้อมกับสวมสนับเหล็กเข้ากับมือแล้วองนิ้วกำกระชับไว้ พอถึงตัวก็ลงนั่งคล่อมอก เหยียงหมัดหุ้มเหล็กใส่ไบหน้าเขาอย่างไม่ปราณี เพียงหมัดแรกก็เรียกโลหิตกระเซ็นจากผิวเนื้อที่แตกปริ

คนที่ช่วยกันยึดจับชายหนุ่มไว้ถึงกับงงัน เสียงธิปไตยตวาดย่ำว่า “อย่าปล่อยนะ จับมันไว้”

กำลังที่ยึดไว้ทุกด้านจึงกลับยึดแน่นขึ้นกว่าเดิม ชายหนุ่มโดนกำปั้นหุ้มเหล็กเหยียงใส่หลายครั้งจนไบหน้าแตกอาบเลือดยับเยิน คนลงมือลุกขึ้นกระที่บั้งตะบั้ง รวากับอีกฝ่ายเป็นกระสอบทรายที่มีชีวิต

ป็นรสีรุดมาตามคำบอกของคนอื่นๆ ภาพที่เห็นคือชายหนุ่มที่เคยเป็นที่รักในสภาพบอบช้ำยับเยินถูกชายหลายคนถือตัวไว้ ธิปไตยกำลังกวาดบรรดาข้าวของบนชั้นใกล้ตัวลงไปกระจายที่พื้นห้อง สร้างฉากให้ดูเป็นการบุกรุกที่รุนแรง

“เรียกตำรวจหรือยัง” เขาเร่งลูกน้อง

เธอถามเสียงสั้น “พ่อคะ..... พ่อเป็นอะไรหรือเปล่า”

“พ่อไม่เป็นอะไรหรอก แต่ว่าประเดี๋ยวจะลากคอไอ้วายร้ายนี้เข้าคุกขังลิ้มให้ได้” ไบหน้าเขาเป็นสีแดงท่าขณะพูดอย่างโกรธเกรี้ยว มองชายหนุ่มที่ถูกกดถือตัวอยู่บนพื้นด้วยความรู้สึกชิงชัง

ป็นรสีไม่กล้าพูดอะไรต่อ สบตาสหัส แล้วหลบวูบ ไบหน้าบอบช้ำอาบเลือดสดๆ บีบหัวใจเธอวูบๆ แทบจะเป็นลมล้มลงเสียให้ได้... สีหน้าแค้นเคืองผิดหวังและเจ็บปวดหัวใจของชายที่เคยคลอเคลียรักใคร่ทำให้เธอไม่อาจทนมอง ร่างบางที่สมส่วนในชุดทำงานเรียบหรู ถอยออกจากห้อง แล้วผละจากไปด้วยอาการคล้ายวิง.....

“ฉันช่วยคุณไม่ได้หรอก เสียใจด้วยจริงๆนะ”

นั่นเป็นคำตอบเดียวที่สหัสได้รับการพยายามติดต่อขอความช่วยเหลือ เขาถูกจับในอาการบอบช้ำสาหัสและหากคนมาประกันตัวไม่ได้ ขณะที่สุภักนอนป่วยหนักเดียวดายอยู่ที่โรงพยาบาล

วิทยา ซึ่งเป็นชายที่เคยทำงานด้วยกันบอกเขาว่า

“พวกเราเตือนร้อนแน่ถ้าเจ้านายรู้ เขาประกาศเลยว่าถ้าใครติดต่อกับพวกคุณสองคนพี่น้องเขาจะให้ออกจากงานทันที”

“อย่างน้อยก็ช่วยไปดูแลสุภักที่โรงพยาบาลหน่อยเถิด เขากินยาจะฆ่าตัวตาย ตอนนั้นนอนอยู่โรงพยาบาลโดยไม่มีใครอยู่ข้างๆ เลยสักคน ผมเป็นห่วงมากกลัวว่าเขาจะพยายามทำร้ายตัวเองอีก”

อีกฝ่ายได้แต่อดใจ “ผมก็อยากไป แต่ว่าผมมีเมียและลูกเล็กๆ อีกสองคนต้องเป็นห่วงเหมือนกันนะ”

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นช่วยบอกเรื่องสุภักกับแม่ผมที ให้แม่มาดูแลสุภัก แต่ขอรับรองนะ อย่าเพิ่งบอกแม่เรื่องผม”

“เอาเถอะ แล้วผมจะบอกให้”

แต่วิทยาก็เงียบหายไป

พอมีโอกาสสหัสก็เขียนจดหมายถึงแม่ซึ่งทำไร่อยู่ที่บ้านเกิด

สหัสถูกศาลตัดสินให้จำคุกเป็นเวลาสองปี

ชายหนุ่มใช้ชีวิตลำเค็ญอยู่ในพื้นที่แคบๆ ที่เต็มไปด้วยกฎเกณฑ์ ความรุนแรงและความไม่ชอบธรรม แวดล้อมด้วยอาชญากรและเหล่ามิชชันนารีซึ่งช่วยกันบ่มย้อมจิตใจเขาให้ก้าวร้าวกระด้างขึ้นทุกวัน

แม้จะได้รับจดหมายสั้นๆ จากมารดาเป็นระยะ เขาก็ไม่รู้อะไรมากนอกจากว่าสุภักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลโรคจิตเพราะอาการเหม่อลอยไม่มีสติซึ่งเกิดจากพิษของยาที่เธอกลืนกินเพื่อจบชีวิตตัวเอง แม่ไปๆ มาๆ ระหว่างบ้านไร่กับโรงพยาบาล ตัวหนังสือโยเยไม่เป็นระเบียบของหญิงสาวไร้ไร้การศึกษาเล่ามาในจดหมายว่า

“ถึงแม่มาก็ช่วยอะไรไม่ได้มาก สุภักมันจำแม่ไม่ได้”

เขาสรรสร้างเรื่องดีๆ มาพูดเมื่อตอบจดหมาย ลงท้ายด้วยการย้ำไม่ให้แม่มาเยี่ยม

“ผมสบายดี อีกไม่นานก็จะพ้นโทษแล้วครับแม่”

“คนดีพระท่านต้องคุ้มครอง จำคำสอนของ หลวงลุงคล้าย ได้ไหม หมั่นท่องจำไว้นะลูกนะ” นั่นเป็นคำลวงทำใจในจดหมายทุกฉบับของแม่ที่เขียนมาถึงเขา

.....คนดีพระท่านย่อมคุ้มครอง.....

เสียงของภิกษุสูงวัยที่เขารักเคารพผูกพันมาแต่เล็ก ดังแว่วอยู่ในโสตประสาท แต่ด้วยหัวใจที่คุกรุ่นอาฆาตแค้นสะสมานานปี

สหัสไม่ได้รู้สึกเลยสักนิดว่าเขาเป็นคนดี.....